

Sygn. akt IX Ca 651/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 listopada 2017 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie IX Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Jacek Barczewski (spr)
Sędziowie:	SO Mirosław Wieczorkiewicz SO Agnieszka Żegarska
Protokolant:	pracownik sądowy Natalia Kruczyk

po rozpoznaniu w dniu 15 listopada 2017 r. w Olsztynie

na rozprawie

sprawy z powództwa S. K.

przeciwko Z. W.

o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności

na skutek apelacji powoda od wyroku Sądu Rejonowego w Szczytnie z 4 kwietnia 2017 r., sygn. akt I C 1084/16,

I. oddała apelację,

II. nie obciąża powoda kosztami procesu na rzecz pozwanej za instancję odwoławczą,

III. przyznaje od Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Olsztynie na rzecz adwokata P. F. wynagrodzenie w wysokości 1.800 zł (jeden tysiąc osiemset złotych), powiększone o należny podatek od towarów i usług, tytułem reprezentowania powoda z urzędu w postępowaniu odwoławczym,

IV. przyznaje od Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Olsztynie na rzecz adwokata A. B. wynagrodzenie w wysokości 2.700 zł (dwa tysiące siedemset złotych), powiększone o należny podatek od towarów i usług, tytułem reprezentowania pozwanej z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

Mirosław Wieczorkiewicz Jacek Barczewski Agnieszka Żegarska

Sygn. akt IX Ca 651/17

UZASADNIENIE

Powód S. K. po ostatecznym sprecyzowaniu żądania przez ustanowionego w sprawie z urzędu pełnomocnika, domagał się w pozwie przeciwko Z. W. i K. K. pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego – postanowienia Sądu

Okręgowego w Olsztynie z dnia 19 grudnia 2001 roku (sygn. akt I Ca 495/01), któremu nadano klauzule wykonalności z dnia 4 lutego 2003 roku i dnia 28 marca 2006 roku – wykonalności w całości, ewentualnie w części tj. w zakresie odsetek ustawowych od należności głównej za okres od dnia 28 marca 2009 roku do dnia 23 kwietnia 2014 roku w wysokości 14.919,06 złotych.

W uzasadnieniu swojego stanowiska powołując się na przepis art. 125 § 1 k.p.c. oraz datę uprawomocnienia się postanowienia Sądu Okręgowego w Olsztynie z dnia 19 grudnia 2001 roku wskazał, że roszczenie objęte tym orzeczeniem mogło ulec przedawnieniu co uniemożliwia obecnie jego egzekwowanie. Uwzględniając zaś datę uprawomocnienia się tego postanowienia oraz datę złożenia przez wierzyciela wniosków o nadanie klauzuli wykonalności temu orzeczeniu i wniosku o wszczęcie egzekucji w oparciu o ten tytuł wykonawczy w ocenie powoda świadczenie okresowe w postaci odsetek ustawowych od należności głównej uległy przedawnieniu za okres od dnia 28 marca 2009 roku do dnia 23 kwietnia 2014 roku.

Pozwana Z. W. wniosła o oddalenie powództwa.

Pozwana K. K. nie zajęła żadnego stanowiska w sprawie.

Wyrokiem z dnia 4 kwietnia 2017r. Sąd Rejonowy w Szczytnie w pkt I pozbawił wykonalności tytuł wykonawczy w postaci postanowienia Sądu Rejonowego w Szczytnie z dnia 29 sierpnia 2001r. wydanego w sprawie I Ns 175/00 zmienionego postanowieniem Sądu Okręgowego w Olsztynie z dnia 19 grudnia 2001r. wydanego w sprawie I Ca 495/01, któremu nadano w dniach 4 lutego 2003r. i 28 marca 2006r. klauzulę wykonalności – w części tj. w zakresie odsetek ustawowych od należności głównej 20.750 zł należnych w okresie od dnia 24 marca 2011r do dnia 22 kwietnia 2011r.; w pkt II oddalił powództwo w pozostałej części; w pkt III postanowił, iż nieuiszczone przez powoda koszty sądowe ponosi Skarb Państwa; w pkt IV przyznał pełnomocnikowi adw. P. F. ze Skarbu Państwa Sąd Rejonowy w Olsztynie kwotę 7.200 zł powiększona o podatek VAT tytułem nieopłaconych kosztów pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu.

Sąd ten ustalił, że Sąd Rejonowy w Szczytnie postanowieniem z dnia 29 sierpnia 2001 roku wydanym w sprawie I Ns 175/00 zniósł współwłasność nieruchomości położonej w Ś. przy ul. (...). Apelację od powyższego postanowienia wniosła Z. W.. Sąd Okręgowy w Olsztynie po rozpoznaniu apelacji wydał w sprawie prowadzonej pod sygn. akt I Ca 495/01 w dniu 19 grudnia 2001 roku postanowienie, w którym w pkt I zmienił zaskarżone postanowienie w pkt I-IX, a w pkt II postanowienia zasądził od S. K. na rzecz Z. W. kwotę 20.750 złotych tytułem spłaty jej udziału we współwłasności w czterech półrocznych ratach po 5.187,50 złotych każda z nich, płatnych do końca każdego półrocza poczynając od pierwszego półrocza 2002 roku z ustawowymi odsetkami w razie zwłoki w płatności którejkolwiek z rat. Dnia 4 lutego 2003 roku Sąd Rejonowy w Szczytnie na wniosek Z. W. nadał klauzulę wykonalności postanowieniu Sądu Okręgowego w Olsztynie w zakresie pkt II co do dwóch rat zasądzonej w punkcie spłaty udziału we współwłasności. Dnia 28 marca 2006 roku Sąd Rejonowy w Szczytnie na wniosek Z. W. nadał klauzulę wykonalności postanowieniu Sądu Okręgowego w Olsztynie w zakresie pkt II co do pozostałych rat zasądzonej w punkcie spłaty udziału we współwłasności.

Sąd ustalił również, że Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Szczytnie na wniosek Z. W. złożony w dniu 11 kwietnia 2006 roku wszczął przeciwko S. K. postępowania egzekucyjnego na podstawie tytułu wykonawczego postanowienia Sądu Okręgowego w Olsztynie z dnia 19 grudnia 2001 roku wydanego w sprawie I Ca 495/01 (Km 371/06). Postanowieniem z dnia 23 marca 2011 roku Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Szczytnie umorzył postępowanie egzekucyjne i zwrócił Z. W. tytuł wykonawczy. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Szczytnie na wniosek Z. W. złożony w dniu 23 kwietnia 2014 roku wszczął przeciwko S. K. postępowania egzekucyjnego na podstawie tytułu wykonawczego postanowienia Sądu Okręgowego w Olsztynie z dnia 19 grudnia 2001 roku wydanego w sprawie I Ca 495/01 (Km 508/14). Postępowanie egzekucyjne jest nadal prowadzone.

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny Sąd uznał, że powództwo zasługuje na uwzględnienie jedynie w części.

Zdaniem Sądu roszczenie wynikające ze zwalczanego przez powoda tytułu nie uległo przedawnieniu. Podjęte przez Z. W. czynności w postaci wniosków o nadanie klauzuli wykonalności i wniosków o wszczęcie postępowania egzekucyjnego każdorazowo doprowadzały do przerwania biegu przedawnienia.

Sąd wskazał, iż orzeczenie uprawomocniło się 19 grudnia 2001 roku. Z. W. złożyła wniosek o nadanie klauzuli wykonalności, która następnie została nadana 4 lutego 2003 roku. Od tego dnia bieg przedawnienia roszczenia głównego i roszczenia odsetkowego rozpoczął się na nowo.

Z. W. przed upływem 3 lat licząc od daty 4 lutego 2003 roku, a więc od daty gdy bieg przedawnienia roszczenia odsetkowego rozpoczął się na nowo, podjęła kolejną czynność, która przerwała bieg przedawnienia, mianowicie złożyła wniosek o nadanie klauzuli wykonalności postanowieniu z dnia 19 grudnia 2001 roku w zakresie pozostałych 2 rat.

Podjęta przez Z. W. czynność ponownie przerwała bieg przedawnienia roszczeń objętych orzeczeniem, a po nadaniu klauzuli wykonalności, co miało miejsce 28 marca 2006 roku, bieg ten rozpoczął się na nowo. Następnie, Z. W. dnia 11 kwietnia 2004 roku podjęła kolejną czynność, która przerwała bieg przedawnienia roszczeń, mianowicie złożyła wniosek o wszczęcie na podstawie tytułu wykonawczego postępowania egzekucyjnego przeciwko S. K.. Przez cały czas trwania postępowania egzekucyjnego prowadzonego pod sygn. akt Km 371/06, a więc do momentu jego umorzenia na podstawie postanowienia z dnia 23 marca 2011 roku przedawnienie nie biegło. Umorzenie postępowania egzekucyjnego powoduje, że w stosunku do roszczenia głównego stwierdzonego tytułem wykonawczym bieg terminu przewidzianego w art. 125 k.c. rozpoczyna się na nowo, bowiem wszczęcie postępowania egzekucyjnego spowodowało ponownie przerwę biegu terminu przedawnienia.

Z. W. po umorzeniu postępowania egzekucyjnego ponowny wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego złożyła dnia 23 kwietnia 2014 roku., a więc przed upływem 10-letniego terminu przedawnienia roszczenia głównego, jednakże w zakresie roszczenia o odsetki należy wskazać, że uległo ono przedawnieniu za wcześniejszy niż 3 lata od dnia złożenia ponownego wniosku o wszczęcie postępowania egzekucyjnego. Przedawnieniu uległo zatem roszczenie o odsetki za okres od dnia 24 marca 2011 roku do dnia poprzedzającego złożenie ponownego wniosku o wszczęcie postępowania egzekucyjnego, tj. do dnia 22 kwietnia 2011 roku. W sprawie nie wystąpił bowiem żaden dziesięcioletni okres bezczynności wierzyciela, który spowodowałby przedawnienie należności głównej, jednakże przed datą wszczęcia egzekucji w sprawie Km 508/14 wystąpił okres bezczynności wierzyciela przekraczający 3 lata. Przedawnieniu uległy zatem zasądzone postanowieniem świadczenia okresowe należne w przyszłości - czyli odsetki od dnia 24 marca 2011 roku do daty poprzedzającej o 3 lata wszczęcie egzekucji w 2014 roku - czyli do dnia 22 kwietnia 2011 roku.

Sąd stwierdził, iż pozwana K. K. nie występowała jako strona postępowania, w którym wydano postanowienie będące przedmiotem niniejszego postępowania. Nie miała ona więc legitymacji procesowej biernej do występowania w niniejszym procesie. Wobec powyższego powództwo w stosunku do tej pozwanej należało oddalić.

Powód wniósł apelację od powyższego wyroku, zaskarżając go w części tj. w pkt II oddalającym powództwo i zarzucając mu:

1. nierozpoznanie istoty sprawy poprzez nierozpoznanie przez Sąd Rejonowy materialnych podstaw pozwu oraz zarzutów merytorycznych powoda, a w konsekwencji Sąd ten nie odniósł się do tego, co stanowiło przedmiot sprawy, w wyniku czego doprowadziło to do bezpodstawnego przyjęcia przez Sąd, iż istnieje przesłanka unicestwiająca roszczenia powoda,

2. naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na treść orzeczenia tj. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez fragmentaryczną i nieszczęstrną ocenę dowodów, polegającą na pominięciu okoliczności wskazywanych przez powoda, iż świadczenie przysługujące pozwanej zostało przez niego spełnione, które to okoliczności były wielokrotnie wskazywane przez powoda w pismach procesowych oraz w żadnej mierze nie odniesienie się do tych kwestii przez Sąd I, w sytuacji gdy ich uwzględnienie mogłoby doprowadzić do zupełnie innej – odmiennej od przyjętej przez Sąd I instancji oceny.

W oparciu o powyższe zarzuty domagał się zmiany zaskarżonego wyroku w pkt II poprzez uwzględnienie powództwa w całości ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Olsztynie i zasądzenie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu za instancje odwoławczą.

Ponadto w oparciu o art. 368 § 1 pkt 4 k.p.c. wniósł o :

1. dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z kserokopii;
 2. zwrócenie się do Sądu Rejonowego w Szczytnie o nadesłanie akt sprawy o sygnaturze I C 389/06 oraz do Sądu Okręgowego w Olsztynie o nadesłanie akt sprawy o sygn. IX Cz 32/07 oraz dopuszczenie dowodu z oryginałów poleceń przelewu z dnia 5 lipca 2002r. oraz 20 lutego 2003r. gdyż znajdują się w aktach sprawy,
 3. zwrócenie się do Sądu Rejonowego w Olsztynie o nadesłanie akt sprawy I Co 510/04 i dopuszczenie oraz przeprowadzenie dowodu z umowy zawartej pomiędzy stronami, która w tychże aktach się znajduje, na okoliczność iż roszczenie pozwanej wygasło wskutek spełnienia świadczenia przez powoda, zawarcia umowy między powodem a pozwaną wskutek której spełnienie świadczenia przez powoda nastąpiło w wyższej wysokości,
- gdyż powołanie ich przed Sądem i instancji nie było możliwe oraz potrzeba ich powołania wynika później.

Pozwana Z. W. wniosła o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa prawnego wykonywanego z urzędu, albowiem nie zostały one opłacone ani w całości ani w części.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy w pełni aprobuje ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji i przyjmuje je jako własne. Podziela również wywody prawne zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, nie znajdując żadnych podstaw do jego zmiany bądź uchylenia.

W ocenie Sądu Okręgowego, nie sposób zarzucić Sądowi I instancji by nie rozpoznał istoty sprawy.

Na podstawie poglądów dominujących w doktrynie i orzecznictwie przyjmuje się że nierozpoznanie istoty sprawy zachodzi wówczas, gdy sąd pierwszej instancji rozstrzygnął nie o tym, co było przedmiotem sprawy lub zaniechał w ogóle zbadania materialnej podstawy żądania; pominął całkowicie merytoryczne zarzuty zgłoszone przez stronę; rozstrzygnął o żądaniu powoda na innej podstawie faktycznej niż zgłoszona w pozwie; nie uwzględnił lub nie rozważył wszystkich zarzutów pozwanego dotyczących kwestii faktycznych czy prawnych rzutujących na zasadność roszczenia powoda. (wyrok z dnia 9 stycznia 2001r., I PKN 642/00, OSNAPIUS 2002 nr 17, poz. 409). Co do zasady zatem przez pojęcie "nierozpoznania istoty sprawy" należy rozumieć nierozstrzygnięcie żądań stron, czyli niezalatwienie przedmiotu sporu. (uzasadnienie postanowienia SN z dnia 10 czerwca 2014r., III PZ 6/14, Lex 1486981).

W sprawie niniejszej Sąd Rejonowy szczegółowo określił roszczenie powoda, wskazywaną przez niego podstawę faktyczną, dokonał ustaleń faktycznych w świetle przedstawionych sądowi dowodów, dokonał ich oceny i weryfikacji, z przeprowadzonych ustaleń faktycznych wyprowadził logiczne wnioski zgodne z zasadami doświadczenia życiowego, a następnie orzekł w przedmiocie zgłoszonych roszczeń. Zatem zarzut nierozpoznania istoty sprawy nie był uzasadniony.

Zgodnie z art. 187 § 1 k.p.c., pozew musi zawierać określone żądanie skierowane do sądu oraz przytaczać okoliczności faktyczne uzasadniające to żądanie.

Określone w pozwie żądanie jest zindywidualizowane przytoczonymi przez powoda okolicznościami faktycznymi, co oznacza, że sąd ma rozstrzygać sprawę w oparciu o takie twierdzenia (fakty), jakie podaje powód, nie ma możliwości „dopowiadania” sobie stanu faktycznego. Oczywiście związanie sądu granicami żądania nie oznacza, że

sąd jest związany w sposób bezwzględny samym określeniem żądania, bowiem jeżeli treść żądania jest sformułowana niewłaściwie, niewyraźnie lub nieprecyzyjnie sąd może, a nawet ma obowiązek odpowiednio je zmodyfikować, jednakże zgodnie z wolą powoda i w ramach podstawy faktycznej powództwa. Prowadzi to jedynie do nadania objawionej w treści pozwu woli powoda poprawnej jurydycznie formy (wyrok Sądu Najwyższego z 28 czerwca 2007r., IV CSK 115/07).

W orzecznictwie wskazuje się, iż w sytuacji, gdy treść żądania jest sformułowana niewyraźnie, nieprecyzyjnie, czy też nieczytelnie, to sąd może, a nawet ma obowiązek dążyć do określenia woli powoda w ramach podstawy faktycznej powództwa także wówczas, gdy strona korzysta z zawodowego zastępstwa. Podstawa prawna powództwa wskazywana przez fachowego pełnomocnika nie wiąże sądu. Brak związania sądu podstawą materialnoprawną nie oznacza, że nie jest dopuszczalne wezwanie pełnomocnika do sprecyzowania roszczenia, jeśli istnieje możliwość błędu w kwalifikacji dokonywanej przez Sąd (tak np. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 23 kwietnia 2013 roku, III APa 7/13, LEX nr 1321958).

Z uwagi na nieprecyzyjne określenie podstawy powództwa, Sąd Rejonowy nałożył na pełnomocnika powoda zobowiązanie w kierunku usunięcia wątpliwości.

Pełnomocnik powoda na rozprawie w dniu 25 listopada 2016r. został zobowiązany przez Sąd do sprecyzowania żądania pozwu.

W piśmie procesowym z dnia 20 grudnia 2016r. pełnomocnik przywołał art. 125 k.c. wskazując, iż mając na uwadze datę wydania orzeczenia w przedmiotowej sprawie, a przede wszystkim datę jego uprawomocnienia, mogło dojść do przedawnienia roszczenia, co uniemożliwia jego egzekwowanie.

Sąd I instancji w tym kierunku przeprowadził postępowanie dowodowe, poczynił ustalenia faktyczne i szczegółowo odniósł się wskazanej wyżej podstawy. Ocena materiału dowodowego została dokonana przez Sąd I instancji zgodnie z art. 233 k.p.c. to jest z zasadami prawidłowego rozumowania, wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego, a nadto nie zawiera błędów faktycznych i logicznych

W piśmie z dnia 20 grudnia 2016r. brak jakiegokolwiek wzmianki o spełnieniu świadczenia przez powoda. W aktach sprawy brak również przywołanych w apelacji pism powoda datowanych na 28 i 29 listopada 2016r.

Dopiero na etapie postępowania apelacyjnego podniesiony został zarzut spełnienia świadczenia przez powoda.

Zgodnie z treścią przepisu art. 843 § 3 k.p.c., powód w pozwie (przeciwegzekucyjnym) powinien przytoczyć wszystkie zarzuty, jakie w tym czasie mógł zgłosić, pod rygorem utraty prawa korzystania z nich w dalszym postępowaniu.

Powołany przepis ma na celu koncentrację procesu i niedopuszczenie do przewlekania postępowania. Dopuszczenie do możliwości podnoszenia w toku procesu kolejnych, nowych zarzutów przez powoda prowadziłoby do naruszenia praw wierzyciela - pozwanego w sprawie. Złożenie nowych zarzutów dopuszczalne jest zaś tylko wówczas, gdy w chwili wniesienia pozwu powód nie ze swojej winy nie mógł ich zgłosić. Udowodnienie tej okoliczności, że powód o zarzutach nie wiedział i nie mógł nimi dysponować, ciąży na powodzie (E. Wengerek: Postępowanie zabezpieczające i egzekucyjne. Komentarz, Warszawa 1972, s. 317).

Ustawowe określenie przytoczenia zarzutów rozumiane jest przy tym jako przedstawienie okoliczności uzasadniających podstawę powództwa przeciwegzekucyjnego. W wyroku z dnia 21 września 2007 r., V CSK 141/07 (LEX nr 347309) Sąd Najwyższy wskazał, że art. 843 § 3 k.p.c., mówiąc o przytoczeniu zarzutów, ma na względzie powołanie się na określone zdarzenia mogące stanowić podstawy powództwa przeciwegzekucyjnego, np. powołanie się, gdy chodzi o powództwo oparte na art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c., na wygaśnięcie egzekwowanego zobowiązania w oznaczonej wysokości wskutek zapłaty, potrącenia określonej wierzytelności (art. 498 k.c.) lub zwolnienia z długu (art. 508 k.c.). Z istoty, charakteru i funkcji powództwa ekscydencyjnego oraz prekluzji z art. 843 § 3 k.p.c. płynie nakaz dokładnego określenia żądania z przytoczeniem okoliczności faktycznych uzasadniających to żądanie.

Nałożony obowiązek wyczerpującego przytoczenia w pozwie zarzutów ma charakter bezwzględny. Uchybienie temu obowiązkowi powoduje pozbawienie prawa zgłaszania tych zarzutów w dalszym toku postępowania. Po stronie zaś sądu rozpoznającego sprawę rodzi obowiązek pominięcia spóźnionych zarzutów jako sprekludowanych. Traktuje je się tak jakby nie zostały w ogóle zgłoszone.

Z sytuacją taką mamy do czynienia w niniejszej sprawie.

W apelacji wskazano, iż spełnienie świadczenia miało nastąpić w dwóch ratach płatnych 5 lipca 2002r. oraz w dniu 20 lutego 2003r. Tym samym w dniu wniesienia pozwu (listopadzie 2016r.) okoliczność ta była powodowi niewątpliwie znana.

Nie może przy tym umknąć uwadze, że stroną powodową reprezentował zawodowy pełnomocnik, który winien czuwać nad prawidłowym i terminowym zgłaszaniem twierdzeń i dowodów.

Również w świetle zatem przepisu art. 383 k.p.c. za niedopuszczalną uznać należy, dokonaną dopiero w postępowaniu apelacyjnym zmianę żądania pozwu, polegającą - między innymi - na wyeksponowaniu nowego uzasadnienia zgłoszonego żądania, wynikającego z powołania się na nowe, nie wskazywane przed sądem pierwszej instancji fakty, z którymi powód wiąże swoje roszczenie.

Przedmiotem rozpoznania, a więc zbadania od strony faktycznej i prawnej, może być na szczeblu apelacyjnym tylko roszczenie uprzednio rozpoznane przez sąd pierwszej instancji.

W konsekwencji jako spóźnione należało uznać zgłoszone w apelacji i w odpowiedzi na apelację wnioski dowodowe.

Na marginesie już tylko należy wskazać, iż żadna ze stron niniejszego postępowania nie jest uczestnikiem w sprawie o sygnaturze I Co 510/04. Dotyczy ona zupełnie innych podmiotów. Z kolei w sprawie I C 389/06 pozwana występuje w charakterze dłużniczki. Tam również brak oryginałów poleceń przelewu.

Wobec powyższego zaskarżone orzeczenie jest trafne, a zarzuty apelacyjne należy uznać za nieskuteczne, co skutkowało oddaleniem apelacji na podstawie art. 385 k.p.c.

Sąd Okręgowy stosując zasadę przewidzianą w art. 102 k.p.c. nie obciążył powoda kosztami procesu na rzecz pozwanej za instancję odwoławczą.

W ocenie Sądu Okręgowego trudna sytuacja materialna w jakiej znajduje się powód oraz charakter dochodzonego w niniejszej sprawie roszczenia i usprawiedliwione okolicznościami sprawy subiektywne przekonanie powoda o jego przysługiwaniu, przemawiają za odstąpieniem od zasady ogólnej i uzasadniają nieobciążanie powoda kosztami procesu na rzecz pozwanej.

Sąd przyznał adwokatom P. F. oraz A. B. od Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Olsztynie wynagrodzenie za pomoc prawną świadczoną stronom z urzędu w postępowaniu apelacyjnym, ustalając jego wysokość w stawce minimalnej określonej stosownie do przepisów § 4 ust. 3 w. zw. z § 8 pkt 6 i w zw. z § 16 ust. 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu.

Mirosław Wieczorkiewicz Jacek Barczewski Agnieszka Żegarska